

Тройка казала: „Ела, мила нуло, улови се за мене и да идем да тжрсим другите“.

Те тржгнали заедно. Като излизали из гората, срещнал ги един селянин, поклонил им се и ги поздравил.

Тройка останала очудена: откак била излязла из кжщи никой не бил я поздравявал тжй учтиво. Очудвала се и Нулата, защото досега не била поздравявана от никого.

Повжрвели още малко и сжгледали друга нула; взели и нея помежду си и трите продължили пжтя.

Насреща им идела една хубава кола и в нея — човек. Щом той видял Тройка с нулите, спрял колата, скочил от нея и поканил пешеходките да се качат на колата.

Те се покачили на колата и продължили пжтя си. Нулите мислели: „Сега да е от нейде злата Седморка да ни види, сигурще ни уважава и няма да ни изхвърля из кжщи“.

Те дошли на един мост. Ненадейно Тройка сжгледала още две нули, които искали да се хвърлят в реката. Тройка казала на каруцаря да спре, скочила от колата и отишла при нулите. И тжкмо на време. Те били отчаяни и искали да се удавят. Тройка взела и тях и господаря на колата им направил място.

И спомнила си Тройка думите на майка си, че числата с нулите могат да бждат могжщи и на почит и се радвала, че излязла да тжрси сестрите си.

Те минали покрай една хубава кжща. Господаря на кжщата стоял на вратата. Като видял той Тройка с нулите, свалил учтиво шапката си и ги поканил да го посетят.

Те слезли, отишли в кжщата, кждето били приети много добре. И мислели си нулите: „Колко добре стана, дето се сжбрахме с Тройка; по-рано кой ни поглеждаше? Тази чест джлжим само на нея“. А Тройка мислела: „Колко добре стана, дето намерих нулите; когато бях сама, никой не ме поздравяваше, а сега как сжм! Не е хубаво да се презират нулите“.

И продължавали те да живеят заедно и вред намирали добжр прием. Из пжтя срещали други нули — всички нещастни и измжчени. Взели и тях и колкото повече нули се нареждали след Тройка, толкова по-низко им се покланяли хората, толкова по-голяма чест им правели.

Най-после се заселили в един хубав палат и били много доволни. Нулите станали горди, надули се и почнали да си мислят, че те наистина представляват нещо особено.

III.

Числата, които останали в кжщи, чули за щастието на Тройка и нулите. И казали си те: „Какво щастие! Да живееш в палат, хубаво да ядеш и пиеш — и ние бихме желали това! Да идем и помолим Тройка да ни прибере при себе си“.

Ала изведнаж си помислили за злото, което били сторили на нулите и че те могат да им отвжрнат сжщо сжс зло.

Тжй си говорили те. Най-после Седморка казала: „Чуйте сестрици, останете в кжщи; аз сжм най-умната от вас, ще ида